

Arrest

nr. 57 746 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BECKERS, die loco advocaat B. HUYLEBROEK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in 1358 (Afghaanse kalender, ca 1979) in de provincie Parwan. Toen u ongeveer zeven à acht jaar oud was verhuisde u naar de stad Kabul. De gevechten in Kabul onder het moedjaheddin-regime deden uw familie terugkeren naar uw geboortestreek Fateh Khan Khel in het district Said Khel. Daar leerde u commandant maulana S. K. A. R. {...} kennen. Na enkele maanden keerde u terug naar Kabul, waar u onder het bewind van de Taliban een voedingswinkel uitbaatte. Onmiddellijk na de val van de Taliban begon u als bodyguard van commandant S. K. {...}, die het politiehoofd was van het gelijknamige district. Na enkele jaren ontdekte u de ware aard van commandant S. K. {...} en zijn activiteiten. Tevens drong uw vrouw erop aan dat u uw functie verliet. De geheimen van commandant S. K. {...} die u te weten was gekomen, stonden de commandant echter niet toe u uit zijn dienst te ontslaan. Daarom besloot u

Afghanistan te verlaten. In 1384 (2005) verhuisde u naar Iran waar u tot 1388 (2009) verbleef. Omwille van het beleid van de Iraanse overheid ten opzichte van de Afghanen in Iran ontvluchtte u eveneens Iran om op 17 maart 2010 in België aan te komen, waar u zich op 18 maart 2010 vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een huwelijkscertificaat, een medisch attest en een inschrijvingsbewijs van de Engelse les neer.

B. Motivering

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u commandant S. K. {...} omdat hij in u een bedreiging zou zien omwille van de geheimen die u tijdens uw dienst als bodyguard te weten bent gekomen. Doorheen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal maakt u het echter allerm minst aannemelijk dat u als lijfwacht bij deze commandant in dienst was.

Zo kan u geenszins verklaren waarom u een vroegere moedjaheddincommandant als S. K. {...} wou dienen. Het valt immers op dat u zich meermaals zeer negatief uitlaat over de moedjaheddin. U stelt letterlijk dat het allemaal dieven zijn en dat de moedjaheddin toen ze aan de macht waren niets voor Afghanistan deden maar slechts ellende en moeilijkheden brachten (CGVS p.5-6). Elders motiveert u uw beslissing om niet te gaan stemmen voor de presidentsverkiezingen door uw mening dat de presidenten van Afghanistan hun land niets hebben bijgebracht te onderlijnen. U verwijst daarbij expliciet naar president Burhanuddin [Rabbani] die u een dief noemt (CGVS p.7). Het mag dan ook verbazen dat u beweert dat u als bodyguard voor commandant S. K. {...} wou werken om uw land te dienen, daar Burhanuddin en S. K. {...} tot dezelfde partij behoren (CGVS p.3,7). Gezien uw vernietigende mening over de Afgaanse moedjaheddinpartijen, waarvan Jamiat een van de belangrijkste exponenten is, is het allerm minst duidelijk hoe u uw doel, uw land dienen, wou verwezenlijken door te werken voor Jamiat-i islami. U verklaart uw eigenaardige opstelling door uw uitspraak dat u dacht dat commandant S. K. {...} wel een goed persoon was. Dit leidt u af uit de hulp die hij u gaf om uw ingepalmde landen terug te vorderen (CGVS p.6). U kan echter niet verduidelijken wanneer u naar uw geboortestreek terugkeerde om uw gronden terug te winnen (CGVS p.6). Dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over uw motivatie om bodyguard te worden, ondermijnt het geloof dat er aan uw tewerkstelling kan gehecht worden.

Uw aanwerving als lijfwacht moet gezien uw eerdere tewerkstelling eveneens als merkwaardig bestempeld worden. U blijkt immers voor uw werk bij commandant S. K. {...} een voedingswinkel te hebben uitgebaat. De situatie na de val van het Talibanregime waarbij duizenden strijders van onder andere Jamiat een nieuwe functie moest worden toebedeeld, maakt het zeer onwaarschijnlijk dat een belangrijke commandant van de winnende partij u, die een persoon is zonder gevechtservaring, die geen lid is van de partij en evenmin sterke banden met diens familie heeft, zou aanwerven voor een positie waaruit een groot vertrouwen blijkt en hem bovendien naar Afgaanse normen een riant loon betaalt (CGVS p.3,4,6). Aangezien uw district, zo zegt u, als een bolwerk van Jamiat bekend staat, kan het louter gegeven dat u van hetzelfde dorp afkomstig bent uw aanwerving niet verklaren, temeer daar u al vanaf jonge leeftijd in de stad Kabul verbleef. Dat u noch uw redenen om in dienst te willen treden van commandant S. K. {...}, noch de redenen van deze commandant om u aan te werven aannemelijk kan voorstellen, ondermijnt ernstig het geloof dat er aan uw carrière als bodyguard kan gehecht worden.

Daarnaast moet er ook op uw beperkte kennis van commandant S. K. {...} gewezen worden. Indien u werkelijk gedurende vier jaar een van zijn lijfwachten was, die hem overal vergezelde, en zelfs de persoon was die hij het meest vertrouwde, kan er van u een goede kennis verwacht worden van deze commandant. Hiervan geeft u doorheen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal allerm minst blijk (CGVS p.4). Zo is het opmerkelijk dat u zich erg vaag moet uitlaten over de activiteiten van uw commandant voor u bij hem in dienst trad. Zonder omwegen zegt u dat u geen enkele informatie heeft over zijn activiteiten voor de val van het Talibanbewind (CGVS p.4,5). Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat u vier jaar in de onmiddellijke omgeving van commandant S. K. {...} heeft vertoefd zonder ook maar iets vernomen te hebben over de jaren voor u in dienst trad, daar het niet moeilijk voor te stellen valt dat in de Jamiat middens waartoe commandant S. K. {...} behoorde de strijd die aan de val van het Talibanregime voorafging niet als fait divers wordt afgedaan. Voorts beweert u dat hij sinds de val van het regime van de Taliban tot nu de functie van politiechef van het district Said Khel bekleedt (CGVS p.4,7). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie die er op wijst dat gedurende uw werk voor S. K. {...} een andere persoon politiechef was in het bewuste district. Geconfronteerd met zijn naam slaagt u er niet in deze te herkennen, daar u in deze persoon een Talib ziet (CGVS p.7). Dat uw bewering dat commandant S. K. {...} toen u zijn lijfwacht was steeds dezelfde uitgesproken functie uitoefende niet met de werkelijkheid overeenkomt, doet andermaal sterk twifelen aan uw verklaarde tewerkstelling. Ook dient opgemerkt dat uw kennis van de familie van S. K. {...} het oppervlakkige niet overstijgt. Uw uitspraak dat u geen relatie met hen had om meer over hen te weten, klinkt vreemd in de oren van de persoon die beweert gedurende vier jaar een lijfwacht en vertrouwenspersoon van een van de centrale figuren van de familie te zijn geweest (CGVS p.13). Van

iemand die vier jaar lang als vertrouwenspersoon een vooraanstaand figuur op de voet heeft gevolgd, kan een gedegen kennis van zijn familie worden verwacht. Gezien de zeer nauwe omgang met commandant S. K. {...} die u zich meerdere jaar lang toeschrijft, schiet uw kennis van uw werkgever te kort om het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw tewerkstelling.

Als hoofd van het district waarvan u de politiechef beschermde noemt u Z. M. {...}. Er werd geen spoor van deze persoon teruggevonden, al is uw verklaring dat Z. M. {...} gedurende uw werk als lijfwacht steeds deze post bekleedde onmogelijk daar in april 2002 A. Z. {...} districtshoofd was (CGVS p.4,13-14). Daarbij is het ook eigenaardig dat u niet veel over de persoon die u als hoofd van het district aanwijst, kan vertellen omdat u niet dicht bij hem mocht komen, zo zegt u (CGVS p.5). Waarom u hem niet mocht benaderen, kan u niet zeggen (CGVS p.5). Ook weet u niet wie de politiechef van de provincie Parwan was toen u er als bodyguard werkte (CGVS p.7).

Verder wijzen ook uw uitspraken over de plaats waar u die vier jaar tewerkgesteld was erop dat u zich onterecht een carrière als lijfwacht van commandant S. K. {...} toekent. Zo meent u geheel foutief dat het district nog voor uw indiensttreding haar naam van Jabulsarai naar Said Khel veranderde (CGVS p.4,12,13). In werkelijkheid werd het district niet hernoemd, maar werd een van het district Jabulsarai afgesplitste regio Said Khel genoemd. De vorming van het district Said Khel gebeurde slechts in juni 2005, toen uw werk voor commandant S.K. {...} naar zijn einde liep. Indien u inderdaad vier jaar lang aan de zijde van de politiechef van het district stond, mag er ook een goede geografische kennis van u verwacht worden. U weet echter slechts twee districten rond Said Khel te noemen en ook zijn er u slechts vier dorpen in de omgeving van uw dorp bekend (CGVS p.13). Vervolgens stelt u geheel verkeerd dat er destijds geen medische voorzieningen in uw district te vinden waren (CGVS p.13). Dat uw werk als bodyguard bij een belangrijke commandant en politiechef van het district Said Khel u geen goede kennis van de prominenten alsook van de geografie van dat district heeft bijgebracht valt niet in te denken. Bovenstaande opmerkingen plaatsen uw verklaarde tewerkstelling bij commandant S. K. {...} in een bedrieglijk daglicht. Aangezien uw vluchtredenen voortvloeien uit uw tewerkstelling kan er aan uw asielmotieven geen geloof worden gehecht. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus geweigerd worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Verschillende van uw verklaringen over uw woonplaats Kabul doen echter twijfelen aan uw beweerde verblijf in de hoofdstad. Zo beweert u, die onder het Talibanregime een voedingswinkel zou hebben uitgebaat, dat u gedurende de jaren dat de Taliban in Kabul aan de macht was een kilogram plataardige olie voor 40 afghani verkocht. De prijs van een kilogram bloem herinnert u zich niet meer (CGVS p.3,10). De opgegeven verkoopprijs van olie onder het Talibanbewind blijkt echter volledig uit de lucht gegrepen. In werkelijkheid waren de prijzen onder de Taliban onderhevig aan een indrukwekkende inflatie, waardoor zelfs de lagere bankbiljetten in onbruik raakten ten voordele van de biljetten van 5000 en 10.000 afghani.. Dat u hier helemaal niet van op de hoogte blijkt doet niet alleen sterk twijfelen aan uw bewering dat u effectief als winkelier actief was, maar ook dat u een inwoner van Kabul en zelfs van Afghanistan was in die jaren. Ook weet u niet te specificeren wanneer de nieuwe Afghaanse biljetten werden ingevoerd en kent u de wisselkoers waartegen de oude Afghaanse biljetten ingewisseld werden niet (CGVS p.10). Het u voorgeschotelde biljet van 2 afghani kan u dan ook niet herkennen (CGVS p.8). Het valt niet in te denken dat u na de val van het Talibanregime nog zo'n vijf jaar in Afghanistan zou hebben gewoond zonder op de hoogte te zijn van de veranderingen die de Afghaanse munteenheid in die jaren onderging. Ook uw uitspraak dat de avondklok in Kabul nog van kracht was toen u naar Iran vertrok, blijkt niet correct daar zij reeds jaren eerder, m.n. op 3 november 2002, opgeheven werd (CGVS p.9). Voorts blijkt uw kennis over de gebeurtenissen in de dagen rond de verwijdering van het Talibanbewind in Kabul ruimschoots onvoldoende om te pleiten voor uw aanwezigheid in de hoofdstad destijds. Zo is het opmerkelijk dat de luchtbombardementen op Kabul, die de val voorafgingen, niet door u werden opgemerkt. Ook meent u geheel foutief dat ISAF-manschappen de eerste troepen waren die Kabul na de vlucht van de Taliban binnentrokken (CGVS p.9,10). In werkelijkheid namen eerst de moedjaheddin van de Noordelijke Alliantie Kabul in en kwamen de buitenlandse troepen geruime tijd later in Kabul aan. Indien u werkelijk destijds deze gebeurtenissen in Kabul meemaakte, zoals u beweert, dan mag u dit niet ontgaan zijn. Wanneer de legendarische leider Massoud in Kabul herdacht wordt, weet u evenmin (CGVS p.11). Nochtans is dit een belangrijk gegeven in Afghanistan. U bent wel goed op de hoogte van de opeenvolging van termijnen die president Karzai aaneenreeg. Zo weet u dat de eerste termijn van Karzai werd vooraf gegaan door een interimperiode van zes maanden. Het mag dan ook verbazen u meent dat Karzai voor zijn interimperiode door het volk verkozen werd (CGVS p.14). Het is opvallend dat juist betreffende het meest voelbare aspect voor de

gewone man in de straat, namelijk het organiseren van presidentsverkiezingen, u de bal mislaat. Daarnaast zijn ook verschillende prominenten in Kabul gedurende de jaren dat u daar verbleef u onvoldoende bekend. Zo weet u niet wie de burgemeester van Kabul was na de val van de Taliban en van Haji Abdul Qadir, de bekende moedjaheddinleider en vice-president die in 2002 bij een bomaanslag in Kabul om het leven kwam, heeft u slechts gehoord (CGVS p.9). Tenslotte is ook uw kennis van Bashir Salangi erg beperkt. Over de belangrijke commandant van de partij waar u lid van werd en politiechef van Kabul tot hij in 2003 omwille van een schandaal verwijderd werd, weet u slechts vaagweg dat hij een commandant is (CGVS p.9). Bovenstaande opmerkingen doen sterk twijfelen aan uw verklaarde verblijf in Kabul voor uw vlucht naar Iran.

Indien er desalniettemin waarde zou worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 nog steeds in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt in dit rapport nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", dd. 17 augustus 2010). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara, die dateert van 1363 (1984), en de huwelijksakte kunnen slechts als indicatie dienen voor uw identiteit en uw huwelijk, zonder zich over uw asielmotieven en verblijfplaatsen uit te spreken (CGVS p.2). Het medisch attest dateert van 8/3/89 (29 mei 2010) handelt over een behandeling die u zou hebben genoten in 2003 (CGVS p.3). Dat het attest vele jaren na de behandeling is opgemaakt, door uw moeder is aangevraagd en gezien de hoge graad van corruptie die in de Afghaanse maatschappij is ingebed, nuanceert de bewijskracht van het document aanzienlijk. Het inschrijvingsbewijs betreft Nederlandse les die u in België wenst te volgen en staat derhalve los van uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert vindt u terug in het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een enig middel de schending inroept van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. In wat als een eerste onderdeel van het enig middel beschouwd kan worden betoogt verzoeker dat er in Afghanistan geen verplichting bestond om identiteitspapieren aan te vragen. De taskara werd slechts in 1984 aangevraagd en verzoeker meent dat deze wel degelijk een bewijs kan zijn van zijn afkomst, net zoals de neergelegde huwelijksakte.

2.1.2. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers Afgaanse afkomst niet in vraag wordt gesteld, maar wel zijn reële verblijfplaatsen in de jaren voor zijn beweerd vlucht naar Iran. In dit kader dient benadrukt dat de commissaris-generaal in de eerste plaats dient na te gaan of de asielzoeker daadwerkelijk en recentelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Derhalve is het niet onredelijk dat de commissaris-generaal, zelfs wanneer een asielzoeker een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt, zoals een taskara, tracht diens kennis over de streek te toetsen. Door het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van die streek kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerd recente herkomst. Immers, van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst. De argumenten van verzoeker kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. De motivering van de bestreden beslissing terzake is pertinent en draagkrachtig.

2.1.3. In wat als een tweede onderdeel van het enig middel kan beschouwd worden, herhaalt verzoeker zijn verklaringen over de heer S.K. {...} en betoogt hij dat hij zijn land wou dienen. Verzoeker benadrukt dat de gevoelens over de moedjaheddin vooral tijdens en na zijn carrière bij commandant S.K. {...} naar boven zijn gekomen. Daarvoor was de taliban aan de macht en was de situatie nog erger zodat hij zelfs moest vluchten uit Kaboel, terug naar zijn geboortestreek. Verzoeker poneert dat ook het feit dat hij goed kon verdienen meespeelde in zijn beslissing om zijn winkel achter te laten en te starten als bodyguard bij een hoge commandant. Verzoeker meent dat het feit dat S.K. {...} hem gekozen heeft als bodyguard makkelijk te verklaren is. Immers kenden ze elkaar reeds van vroeger nu ze afkomstig waren uit hetzelfde dorp. Verzoeker meent dat het vergezocht is de motieven van een persoon die niet gehoord werd als een reden aan te nemen om de waarachtigheid van verzoekers verhaal in twijfel te trekken. Aangaande zijn beperkte kennis over de commandant stelt verzoeker dat hij alles verteld heeft wat hij weet. Uit het dossier blijkt dat hij wel degelijk een bepaalde kennis heeft tentoon gespreid over deze persoon. Verzoeker beaamt niet te weten welke functie de commandant in de jaren voordien uitoefende doch dit is te verklaren doordat de commandant niet iemand was die over het verleden praatte, die iemand 100 procent vertrouwde. Verzoeker stelt dat hij zijn job op een degelijke en integere manier uitoefende en dat het contact met de commandant zich beperkte tot de uitoefening van deze job en niet verder ging dan dat. Omtrent de geografische kennis betoogt verzoeker dat hij slechts enkele voorbeelden gaf. Voorts benadrukt verzoeker dat het heel moeilijk is om te bewijzen dat hij wel degelijk werkzaam was bij de commandant maar wijst hij erop dat hij steeds getracht heeft eerlijk te antwoorden op alle vragen doch dat het feiten betrof van reeds vijf jaar geleden, dat hij door een zeer moeilijke periode is gegaan en nog steeds gaat, dat de commandant een zeer moeilijk man was om mee samen te werken en dat het mogelijk is dat hij zich in een aantal zaken vergist heeft. Dit is echter het gevolg van stress die hij ondervond tijdens het interview, de tijdspanne tussen zijn vertrek uit Afghanistan en het interview en zijn huidige afkeer van deze persoon. Verzoeker stelt tenslotte dat hij ook vragen juist heeft beantwoord maar dat enkel de vragen die verkeerd werden beantwoord eruit werden gelicht.

2.1.4. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers relaas als zou hij als bodyguard voor commandant S.K. {...} gewerkt hebben terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing – die steun vindt in het administratief dossier – blijkt vooreerst dat verzoeker een uiterst beperkte kennis heeft over commandant S. K. {...}, dit terwijl verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij een vertrouwenspersoon van de commandant was, dat hij degene was die de commandant het meest vertrouwde en dat hij de commandant vergezelde waar die ook ging (stuk 4, p. 4). In het licht van deze verklaringen is het niet geloofwaardig dat verzoeker niets kan vertellen

over de activiteiten van de commandant voor de val van het talibanbewind. Ook de vaststelling dat verzoeker verklaringen aflegt die in tegenstrijd zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (stuk 17), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas over zijn tewerkstelling als bodyguard voor S.K. {...}. Tevens merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers kennis over de familie van S.K. {...} dermate beperkt is waardoor zijn verklaringen over zijn tewerkstelling voor deze persoon op de helling komen te staan. Het argument van verzoeker dat hij alles verteld heeft wat hij weet en dat hij wel degelijk een bepaalde kennis heeft tentoongespreid kan geen afbreuk doen aan voorgaande. Immers – zoals reeds gesteld – kan van een persoon die verklaart jarenlang als vertrouwenspersoon gefungeerd te hebben redelijkerwijze verwacht worden dat hij een verregaande kennis over S.K. {...} kan etaleren. Waar verzoeker stelt dat de commandant niet iemand was die praatte over het verleden noch dat hij iemand 100 procent vertrouwde, dient gesteld dat dergelijke a posteriori verklaring geen steun vindt in het administratief dossier. Bovendien ziet de Raad niet in dat tijdens zijn jarenlange tewerkstelling als bodyguard waarbij verzoeker derhalve steeds in de onmiddellijke omgeving van S.K. {...} vertoefde en gezien het feit dat verzoeker door S.K. {...} het meest vertrouwd werd, waarbij uit verzoekers verklaringen kan afgeleid worden dat verzoeker een nauw contact had met S.K. {...}, er nooit gepraat is over de vroegere activiteiten van S.K. {...}. Ook het argument van verzoeker dat het contact met de commandant zich beperkte tot de uitoefening van zijn job kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

Waar verzoeker meent dat de reden waarom de commandant hem gekozen heeft makkelijk te verklaren is door het feit dat ze elkaar kenden van het dorp en het vergezocht is de motieven van een persoon die niet gehoord werd als een reden aan te nemen om de waarachtigheid van verzoekers verhaal in twijfel te trekken, kan dit geen afbreuk doen aan de motivering ter zake. Immers herhaalt verzoeker enkel zijn verklaringen wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Bovendien motiveert de bestreden beslissing op omstandige wijze waarom niet kan ingezien worden dat een persoon zoals de commandant iemand met verzoekers profiel zou uitpikken als vertrouwenspersoon.

De verantwoording die verzoeker tracht te geven voor zijn beperkte geografische kennis – namelijk dat hij slechts voorbeelden gaf – kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker geheel foutief meent dat het district nog voor zijn indiensttreding van naam veranderde, dat verzoeker, ondanks een vier jaar durende tewerkstelling in het district, slechts twee districten rond Said Khel kon noemen, dat hij slechts vier dorpen opsomt die hem bekend zijn in de omgeving van zijn eigen dorp en dat hij verkeerd stelde dat er geen medische voorzieningen in zijn district te vinden waren. In dit kader wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zowel uit de verkeerde verklaringen van verzoeker als zijn beperkte antwoorden inzake de geografie van de streek waarvan hij beweert er jarenlang verbleven te hebben, kan terecht afgeleid worden dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnt.

Waar verzoeker betoogt dat hij steeds eerlijk heeft geantwoord en dat zijn onwetendheid en vergissingen te wijten zijn aan stress die hij ondervond tijdens het interview, de tijdsperiode tussen zijn vertrek uit Afghanistan en het interview en zijn huidige afkeer van commandant S.K. {...}, wijst de Raad erop dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker stress had, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben zijn asielrelaas volledig en juist te vertellen. De vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen met objectieve informatie betreffen geen details maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw en gedetailleerd kan weergeven.

Het betoog van verzoeker dat enkel de vragen die hij verkeerd heeft beantwoord eruit werden gelicht is niet ernstig. Immers, uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat verzoeker onder meer kennis heeft van de familie van S.K. {...} doch dat deze kennis het oppervlakkige niet overstijgt en dat verzoeker er wel in slaagt enkele districten en dorpen op te noemen maar dat deze geografische kennis te beperkt is voor iemand met verzoekers profiel. Gelet op deze beperkte kennis alsook de onwetendheden en verkeerde verklaringen van verzoeker over kernelementen van zijn asielrelaas heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling bij commandant S.K. {...} bedrieglijk is.

De Raad is van oordeel dat de onwetendheden en beperkte kennis van verzoeker over commandant S.K. {...} alsook zijn verklaringen in tegenstrijd met objectieve informatie de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas inzake zijn tewerkstelling voor de commandant volledig ondermijnt. De motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *“Zo kan u geenszins verklaren waarom u een vroegere moedjaheddincommandant als S. K. {...} wou dienen. Het valt immers op dat u zich meermaals zeer negatief uitlaat over de moedjaheddin. U stelt letterlijk dat het allemaal dieven zijn en dat de moedjaheddin toen ze aan de macht waren niets voor Afghanistan deden maar slechts ellende en moeilijkheden brachten (CGVS p.5-6). Elders motiveert u uw beslissing om niet te gaan stemmen voor de presidentsverkiezingen door uw mening dat de presidenten van Afghanistan hun land niets hebben bijgebracht te onderlijnen. U verwijst daarbij expliciet naar president Burhanuddin [Rabbani] die u een dief noemt (CGVS p.7). Het mag dan ook verbazen dat u beweert dat u als bodyguard voor commandant S. K. {...} wou werken om uw land te dienen, daar Burhanuddin en S. K. {...} tot dezelfde partij behoren (CGVS p.3,7). Gezien uw vernietigende mening over de Afghaanse moedjaheddin-partijen, waarvan Jamiat een van de belangrijkste exponenten is, is het allerminst duidelijk hoe u uw doel, uw land dienen, wou verwezenlijken door te werken voor Jamiat-i islami. U verklaart uw eigenaardige opstelling door uw uitspraak dat u dacht dat commandant S. K. {...} wel een goed persoon was. Dit leidt u af uit de hulp die hij u gaf om uw ingepalmde landen terug te vorderen (CGVS p.6). U kan echter niet verduidelijken wanneer u naar uw geboortestreek terugkeerde om uw gronden terug te winnen (CGVS p.6). Dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over uw motivatie om bodyguard te worden, ondermijnt het geloof dat er aan uw tewerkstelling kan gehecht worden.”* acht de Raad in dit licht overtuigend. Kritiek op overtuigende motieven kan op zich niet leiden tot de gegrondheid van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

2.1.5. In wat als een derde onderdeel beschouwd kan worden betoogt verzoeker dat hij over zijn verblijf in Kaboel zo eerlijk mogelijke antwoorden heeft gegeven en dat de fouten te wijten zijn aan het feit dat hij niet alle vragen correct heeft begrepen. Verzoeker benadrukt dat hij wel weet dat er luchtbombardementen waren maar dat hij ze niet meer kan plaatsen in de tijd. Hetzelfde geldt voor de avondklok. Verzoeker stelt tevens dat hij de nieuwe Afghaanse biljetten heeft omgewisseld omdat hij jaren niet meer met deze biljetten heeft gewerkt en hierdoor mogelijk een vergissing is ontstaan. Verzoeker meent tevens dat het feit dat hij de prijs van een kilogram plantaardige olie niet meer weet, geen bewijs kan zijn dat hij geen winkel hield in Kaboel nu in Afghanistan de prijzen van voedingswaren niet stabiel zijn. Veel hangt af van de aangekochte hoeveelheid, de regio en de toegang tot en de relatie met de leverancier. Verzoeker stelt tenslotte dat hij de prominenten van naam kende maar dat hij ze niet nader kan bepalen, hetgeen niet te wijten is aan zijn onvoldoende kennis van Kaboel maar eerder aan zijn desinteresse in deze personen.

2.1.6. De Raad oordeelt dat de motivering van de bestreden beslissing waar getwijfeld wordt aan verzoekers verklaringen over zijn woonplaats in Kaboel overtuigend is gelet op de motivering over de veiligheidssituatie in Kaboel, die, zoals uit de bespreking onder punt 2.1.8 zal blijken, pertinent en draagkrachtig is en verzoeker evenmin aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Kritiek op overtuigend bevonden motieven kan niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek verder te onderzoeken.

2.1.7. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker houdt daartoe in zijn verzoekschrift een theoretisch betoog waarna hij stelt dat zijn afkomst duidelijk is, dat Afghanistan een conflictgebied is en dat de algemene situatie bedreigend is voor de bevolking en zeker voor hemzelf die betrokken is geraakt in een conflict met een hooggeplaatste functionaris. Verzoeker wijst erop dat verschillende rapporten van het UNHCR het willekeurig geweld in Afghanistan illustreren en de onveiligheid beklemtonen. Door toenemende gewapende conflicten zijn er steeds meer burgerslachtoffers en bovendien vindt het geweld plaats in grote delen van het land.

2.1.8. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt*

toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt dat er in Kaboel een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier (stuk 17), meer bepaald "*Subject Related Briefing "Afghanistan" Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010 blijkt dat in de hoofdstad Kabul "*asym(m)etrische aanvallen*" voorkomen doch geen "*open combat*" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd. De stad lijdt wel onder aanslagen met "*Improvised Explosive Devices*", meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder lokaal; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De situatie in Kaboel is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.2. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van de overtollig bevonden motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER